

palea ulla

Ret'az

na perifériu

Prišli, vybavili, odišli. Iste, plnili si povinnosť zo zákona. Jedna čiernovlasá, druhá prefarbená blondína. Ako ďaleko k Jele mali! Aj dvojkilometrový most vzdialenosti medzi nimi by bol krátky.

Jelu pálili oči. Od plaču. Spolubývajúca jej lašovala v šuflíku a zase jej zjedla čokoládu. Sviňa. Priberala zo dňa na deň ako brav a ledva sa dokázala postaviť na nohy. V spánku chrápala, alebo skôr chrochtala.

A čo to povedala tá žena? Že domov je veľmi pekný? Cha, dohoda o dobrých vzťahoch medzi inštitúciami, riaditeľka sedela s nimi. Chovala sa k Jele akoby bola dieťa, hoci prekročila štyridsiatku. Je to nočná mora, Jela už na izbe držala hrst' tabletiiek v dlani. Dokedy tu bude? Primátor mesta musel podpísať papier, o tom, že vôbec môže ísť von z budovy! Začo ju väznia? Za to, že za posledný rok ju prepadli a ubránila sa znásilneniu? Za to že ju na ubytovni chceli

pichnúť nožom, alebo ju dvakrát vonku zbili?
Bije ťa život, hovorieval Juro.

Hrst' tabletiiek ostala v dlani. Túto noc Jela nebude spať. Pôjde pekne dolu, zíde až do opustenej kúpeľne a tam bude fajčiť a piť kávu. Zajtra háved' odchádza na tie svoje terapie, bude sama a vyspí sa. Túto noc chce venovať sebe.

Pozrela sa do zrkadla na svoju tvár. Oči, ešte pred rokom živé a hlboké, boli teraz dvoma vpadnutými studňami čiernej tmy, bez výrazu, bez lesku, bez života. Umrela. Neustála prítomnosť dokaličených, krivých a mentálne narušených ľudí pred smrťou, nadávky, zlo, nenávisť a krik z nej vysali dobrosrdečnosť, veselosť a lásku. Len neľutovať sa!

Tabletky vysypala späť do krabičky, zakrútila uzáver a dobre schovala na horšie časy. Jej citlivosť na ľudí a prostredie sa otupovala. Tučný mech na zemiaky vedľa na posteli púšťal plyny, takže v miestnosti bol

nedýchatel'ný vzduch. Pôjde do tej kúpeľne, zmena prostredia jej pomôže. Dvojtýždňová karanténa urobila svoje.

Štvortýždňová! Toľko čakala, kým dorazil papier s rozhodnutím. Jelu už nedokázalo nič prekvapiť, manipulovali s ňou ako s predmetom. Trikrát do týždňa povolené ísť von na štyri hodiny, a stretnutie s Jurom? Raz za dva mesiace! Tu jej kontrolka pre posudzovanie situácie zachytila jemný osobný tón obmedzení. Prečo vlastne? Aký mali dôvod na zavretie ju do basy? Jela bola nad vecou, podmienky sa predsa neustále menia a jej jediná istota a nádej je stála zmena. Štyri mesiace pekla v domove ju už ťažili. Rozhodla sa využiť možnosť.

„V sobotu,“ usmial sa Jurko do telefónu a zaml'askal.

„Už si ťa neviem ani predstaviť,“ šepala s bázňou a na chrbte jej naskočili zimomriavky. Odišla si zapáliť do tmy, dolu na lavičku, a vypočuť si tóny chladnej elektronickej hudby.

Život jej začal splývať v jedno, všetky udalosti začali byť rovnako dôležité a samota nadobúdala hodnotu.

Jurko nemal kde spať. Zo šenku odchádzal neskoro večer. Trochu podgurážený jej zavolať: „Som rozhádzaný. Som stále vonku.“

„A ja stále zatvorená!“ Naoko zalamentovala Jela. Situácia jedného ani druhého nebola závideniahodná.

„Slečna, nemáte špak?“ Hrubý hlas bezdomovca zahučal tesne pri jej uchu, ako tak sedela na lavičke.

„Chod' do boha, lebo ti jebnem,“ duchaprítomne a predstierajúc hnev použila

vulgaritu. „Človek nemá chvíľu pre seba, všade samé pijavice!“

Cestou stretla opatrovatel'ku, čiernovlasú a uvrieskanú, stredného veku, ktorá jej dramatickým spôsobom ráno vyzvonila, že vo vile ju zamknú a nikam nepustia, zoberú jej peniaze a bude. Jela teraz už len prevrátila oči a učila sa nedôverovať ľuďom. Jej ocel'ová húževnatosť a vytrvalosť jej nedovoľovali vzdať sa. Nikdy.

Pokúsila sa pohrabať sa v nitkách vedúcich k nej. Z mesta ju priviedli priamo k Šakalovi. Ten sa jej vyhráždal, keď od neho odtrhala Jurka. Ved' by ho zadusil a vycical! Jurko vedel, že práca pre bossa je hovno v celofáne, ale vtedy ešte nemal inú možnosť.. Šakal bol päťročné decko na kráľovskom tróne a smrdel lžou a podrazom. Čo keď jeho túžba po pomste mu ako zámožnému občanovi mesta s mnohými kontaktami umožnila ovplyvniť jej

vychádzky? Nie každé zlo je potrestané ihneď, uvedomila si s trpkosťou Jela a pripomenula si, ako si Šakal pravidelne necháva dom vysvätiť kňazom. Mafiáni mali vždy blízko k viere v Boha. Do jeho kšeftov nevidela ani nechcela vidieť, že s nástupom novej vlády a koronakrízy mu začalo zatekať za krk. Mesto bolo divokým západom na kilometri štvorcovom. Fuj, ako dobre, že odtiaľ vypadla! Pivo ju nelákalo, zregenerovala a pribrala. V štyridsiatke byť po prechode.. čudné, ale vždy bola stará duša. Aj teraz, v duchu sa pri posledných rokoch spoluzitia s Jurkom vracala čoraz častejšie do úplného detstva, atmosféra navôkol jej evokovala časy, keď mala asi sedem rokov. Mala vtedy pri sebe brata a Jurko sa stal živou spomienkou. Mali tak veľa spoločného.. Robotník a vedec sa líšili iba obsahmi mysle, nie však návykmi, obľúbenou hudbou, či obavami a strachmi.

Raz jej Jurko začal filozofovať priamo pod mesačnou oblohou plnou žiarivých hviezd. „Hviezdy... my visíme v priestore a vraj sme hore nohami..“

Jelu chytila až závrat’.

„Prestaň... Hviezdy, ktoré vidíme, žiarili takto pred veľa, veľa miliónmi svetelných rokov. Obraz hviezdy je už len spomienka, už dávno mohla vybuchnúť...“ zasnene dumala.

Jurko vyprskol smiechom do balkónovej tmy, až sa zakuckal dymom z cigarety.

„Vybuchneš dnes v noci!“

Jela prevrátila oči. Debata s ním vždy po piatich minútach skončila pri sexe. Usmiala sa, teraz už v izbe na vile, zapálila sviečku a vonnú tyčinku, aby mala atmosféru na čítanie a ľahla si.

*

Odškrabol kúsok z omietky a chystal sa odomknúť. No to snád' nie.. Nové bývanie nie je zlé, ale je to dvestoročná barabizňa s kachľami a holodom.

„Ako vidím, aj bez zámku..“ hrmotne sa snažil vypáčiť dvere. Za chvíľu sa mu to podarilo a Jurko sa pustil do opravy zámku.

, Čudná je tá Jela... Prečo ma stále chce..? Šesť rokov vzťahu... Áno, mám v nej istotu. Vždy mi pomohla. Mám ju rád, len... je taká iná. Iná kasta. Niekedy jej absolútne nerozumiem, no tvárim sa že áno. Netreba vždy prezradiť názor, že žiaden názor nemám. Ech,.. , Jurko zaistil posledný šrób a zakrútil sa v izbe na holej zemi do spacáku.

, Kiežby tu bola... chýba mi jej teplo... úsmev, rána... Jej ranné štebotanie. ,

Výraz mu ostarel a bezmyšlienkovite sa zakutral do hrejivej podšívky spacáku. Utúlil

sa ako malý chlapec, chrobák, hovorievala mu Jela.

*

Bola sobota. Vonku hrialo slnko, no fúkal taký vietor, že Jurko sa bál, že ho zhodí. Čakali ho tri hodiny cesty s prestupmi. Mal trému, s Jelou sa nevideli už štyri mesiace. Bolo až napodiv, odkiaľ obaja čerpali silu vytrvať verní. Bude na tej láske niečo pravdy. Len keby to nebola choroba, ktorá núti ľudí ničiť si životy a vytvárať nezmysly.

„Cestovné lístky, prosím.“ Vo vlaku vytiahol peňaženku, no omylom mu vypadli kondómy. Juro očervenel ako varený rak a sprievodkyňa sa usmiala: „Sme dospeli...“ Podala mu lístok a Juro zavadil očami o ňadrá, črtajúce sa jej pod blúzkou.

„Bez sexu prídem o rozum!“ pomyslel si a roztrasenou rukou chytil mobil, aby zavolał Jele.

„Áno, je to vybavené. Platím ja, viem, ako na tom si. Nič ti nebudem vyčítať, robím to rada,“ Odpovedala mu a rozlúčila sa. Do končekov vlasov si práve vtierala vonný olejček. Chcela byť krásna. Vstala už o jednej v noci, a bola rada, že je skoro poludnie, lebo pri jej rannom množstve energie by mala aj ona o to väčšiu trému.

*

Šakal sedel v aute pri stanici a v čiernych slnečných okuliaroch bedlivo pozoroval okolie. Už len presvedčiť sa, či k nej chodí. Je to vážne nenormálne takýto vzťah, takéto silné puto. Poriadne im závidel a veľmi, veľmi túžil včleniť sa medzi nich. Z jeho postavenia moci

a uplácania to bolo nemožné – na viac nemal. Nechal teda u pokladníčky na stanici dvadsaťeurovku za to, že sprievodca zapíska, keď si Juro pri príchode bude kupovať spiatočný lístok. Opísal jej ho ako vychudnutého, tmavého elegána s dlhou šticou a tvrdým, zlovestným, no pokojným zovňajškom. Pokladníčka sa smiala ostošesť a ponúkla Šakalovi z chladničky za štamperlík.

„Suka, odtrhla ho odo mňa... Živil ma, až pokým mu neotvorila oči.. Musím. Musím niečo vymyslieť, tie zatrhnuté vychádzky mi ako pomsta nestačia. Možno nakoniec vymyslím i niečo drsne romantické ako Juro, hehe,“ Bezočivo a cynicky sa zasmial nad svojimi úvahami a sedel ďalej. Je na pováženie, že len v aute.

*

Kráčala elegantne a žensky, ľahko sa pohupujúc v bokoch. V čiernych legínach a bielej krajkovanej blúzke pôsobila dievčensky. Za čas, čo bola v domove, jej vlasy narástli o desať centimetrov a siahali jej po prsia. Mala z toho radosť, dlhé vlasy si spájala so samostatnosťou. Ich čerň Juro zbožňoval už z diaľky. Až keď sa k nemu priblížila na pol metra, nežne ho pohladila očami, pretože až vtedy ho uvidela ostro. Vždy zaujal taký frajerský, sebavedomý postoj...

„Ahoj,“ hlesla jemne a hlavu si oddane položila na jeho rameno, hladiac mu chrbát. Teraz už len nájst' penzión.

„Dobrý deň!“ Jela bola aktívna a pán spoza plotu s nimi prešiel až do neho a dal si načapovať pivo.

Ako prvé ju pobožkal. Nič krajšie Jela nemohla chcieť. Jeho hebké a plné pery ju

roznežnili a do očí jej vstúpili slzy šťastia. Chcela si ho vziať, už nikdy sa s ním nechcela rozlúčiť. Ved' ani nebol pekný... Pre ňu však bol hrdinom. Nemal peniaze, ani bývanie. V tieto dni sa motal kade – tade a spával v šatni v robote.

„Máš ľadové ruky,“ šepala mu, stískajúc si jeho dlane na hrudi.

Na izbe hneď zaspal, celú noc prebdel. Hlávku si pritúlil k jej hrudi, ako k opore.

*

Ráno sa vonku ozvalo písknutie. Možno na nás, a možno nie, premýšľala.

Šakal spal v aute a celú noc vymýšľal stratégiu. Chcel sa jej neustále pripomínať, bol to jeho psychopatický zvyk, týrať ľudí, ktorí mu neboli po vôli.

Jela už dávno na neho zabudla a tak nemal vhodnú živnú pôdu. Nestretol ešte jogínku, ktorá je nad svetom trošku povznesená, ovláda svoje emócie i myseľ a napreduje k dobrému cieľu. Šakal cical z ľudí ľudskosť, aby sa s uspokojením mohol pozerat' na to, ako im ničí život a degraduje ich prirodzené hodnoty. Potom mal pocit, že nie je taký úbohý a... sám.

*

Zobudila sa na nepríjemný krik chorej klientky. Volala ju guľa, akoby mala iba brucho, z ktorého trčia hnáty a hlava, deformovaná, s kučeravými vlasmi pripomínala prasnicu. Všetkých bila, rukami, remeňom, čo mala po ruke. Mamička si zaplatila nadštandardnú starostlivosť a tak jej nik nemohol nič vrátiť. Jele bolo to monštrum z duše odpornej.

Chcem mať pekný život, prečo sa mi vôbec niektoré veci hnusia? Dumala, a jej ego jej zrazu bolo na prít'az. V duchu cítila, že niektoré klientky majú krajšie a lepšie srdce ako ona. Mohli si to dovoliť. Nikto im neškodil, kdežto ona musela so svetom bojovať zoči – voči.

„Musím sa uvoľniť a ten svoj zaťažený rozum, ktorý mi pomohol vybojovať niektoré ciele, trošku skrotiť. V poslednej dobe som kvôli Jurkovi musela myslieť tak šikovne ako muž. Inak by všetko veľmi zle dopadlo a skončili by sme obaja zjazvení na duši.“

Večer zapálila sviecu a vonnú tyčinku.

„Gaté, gaté, páragaté, párasamgaté Bódhi sváhá.“ Formulku odriekala odhodlane. Všetko je prekonané a zmizlo, značila. Milovala Buddhu. Jeho vyrovnanosť, odosobnenosť, prebudenie. Ženskou formou bola Tara, bohyňa súcitu. Jela vďaka dlhoročnej praxi s meditáciou zmenila svoje schopnosti. Prišli

pozvoľna, neuvedomila si ich. Myslela si, že vedieť a chápať niektoré veci bez vysvetlenia vie každý človek. Vnímanie a cítenie na diaľku bolo pre ňu bežné a divila sa, že ľudia na ňu pozerajú s bázňou až strachom. Málo chýbalo, aby sa nezačala báť samej seba. Ale kde to prestala? Vnímanie ju činí šťastnou alebo nešťastnou. Má na výber, akým spôsobom si bude interpretovať svet navôkol. Spomenula si na zenového majstra, ktorý povedal, že existuje Zvuk a Hlas. Pri bdelom vedomí meditácie rozlišujeme zvuky, nevnímame obsah, tón, emocionálne podfarbenie. Sú to zvuky, i keby sa pri nás na smrť niekto hádal. Hlas má, naopak, význam. Vyberieme si, ktorý hlas chceme vnímať, aký vpustíme cez bránu odosobnenia až do našej duše a umožníme mu pôsobiť na nás. Študent zenovej meditácie je citlivejší človek práve preto, že je schopný vnímať spôsobom, ktorý ho neotupí – nie preto, že by niektoré veci blokoval. Ide o to, že je schopný sa povzniesť nad veci, ktoré by

inak pôsobili na jeho ego a vyvolávali v ňom množstvo dilem, emócií a konceptuálnych úvah. Jednoducho ich nechá cez seba prejsť, nechá sa zasiahnuť, no tým, že na nich neuľpieva, nerozvíja ich pôsobenie a hneď ich nechá odísť. Bolesť teda vníma intenzívnejšie, no nezostáva pri nej, uvedomuje si, že On nie je Jeho Ego.

Takýmito úvahami sa v šere večera zapodievala Jela a pomaly ju už o šiestej hodine ukolísavali do stavu blaženej spokojnosti. Mala rada svoje rituály i večernú modlitbu. Vtedy už nevnímala okolitý ruch a šum, boli to iba uspávajúce zvuky chodu domova. Zvuky, vytvorené chvením vzduchu.

Medzi ďalšie večerné rituály Jely patrila starostlivosť o tvár. Najprv si ju bedlivo umyla v teplej vode, čo roztvorilo póry pokožky. Na ňu si rozotrela pripravenú zmes žeruchy, šťavy zo skalnej ruže, medu a harmančeka. Večer vždy vypila jeden z bylinkových čajov.

V kvetináči jej rástla materina dúška, medovka, nechtík, šalvia a rozmarín. Jela mala rada pozorovanie rastu bylín. Fascinoval ju proces delenia buniek i fotosyntéza. Táto časť biológie, botanika, ju obohacovala čímisi, čo bolo živé, no neboli to ľudia ani zvieratá. Verila, že rastliny sú bytosti, s dušou a vedomím. Dokonca oproti človeku vedomím vznešeným, éterickým. A huby? Och, aké tajomstvo! Huby jej pripomínali drobných lesných škriatkov, čarovné bytosti s klobúčikmi, poschovávané v hline a lístí, takej fádnej pokrývke lesa... A zrazu kuk, a v osamelosti hája, jeho ševelení a tóni zaskvejú sa ako belavé, svieže bábiky, schovávajúce v klobúčikoch kapsičky na výtrusy. Prosto neuveriteľné.

*

„Asi to vzdám,“ uvažoval Šakal pri pohárikú vodky a s cigaretou v rúke. Na čele mal chmáry, oči vyhasnuté nepokojom neskrývali nič pekné. Naplánoval si, že pri d’alšej Jurkovej návšteve sa ho pokúsi zlákať na rýchly zárobok. Jurko neznášal, keď ho sledoval, a bol z toho už postihnutý. Lekár by mu s istotou diagnostikoval paranoju, nič však nebolo vzdialenejšie pravde. Jurko bol chlap, ktorý síce občas počul hlasy, no nikdy bezdôvodne necítil, že by ho niekto prenasledoval. Egoistický a vyprahnutý Šakal chcel celú svoju mizériu boháča – ktorý tým, že sa snažil mať všetko, o všetko prišiel – hodiť na plecía druhým. Všetko, o čo sa desaťročia snažil, po dosiahnutí cieľa stratilo význam a Šakal si uvedomil, že žil falošné nádeje, falošné vzťahy a klamné ilúzie o šťastí.

Od jedu zlomil cigaretu v rúke. Musí predsa niekoho obviniť, na niekom si vyliat’ zlosť, na niekom nevinnom, a dôležité je, aby nemal

blízkych ľudí, aby nikto nemohol zistiť, že on, Šakal, koná na hranici zákona. Ako to však urobí? Žena! Áno, aby prekazil šťastie tým dvom, postaví Jurovi do cesty ženu! Najlepšie takú, ktorá bude držať jazyk za zubami ako chlap a bude mať s mužmi bohaté skúsenosti. Dopil poldecák a spokojne sa natiahol na posteľ. Už môže spať, jeho túžba konať zlo bude naplnená. Až ma mrazí, keď vidím kontrast utrpenia Jely a utrpenia Šakalovho. Jela trpí ukrivdená chudobná a v starobinci. Mladá a pekná žena, ktorá svojou čistotou porazila vzdor a zlú náladu. A Šakal, ktorý sa topí v peniazoch, až sa mu zhnusili a závidí čistú a úprimnú myseľ práve tým dvom, ktorí mu pomohli. Nonsens! Závidieť prostotu..?

*

Strhla sa zo spánku okolo štvrtej ráno. Ba skoro vyskočila z postele, tak ňou hodilo. Jurko v noci nemal kde spať. Sliiepňala rozospatými očami do tmy a nahmatala cigaretu - kiežby mu mohla poskytnúť bývanie! Mohol ísť na ubytovňu, zarába dost'. Vždy si ten život spraví ťažším, ach Juro môj!

O hodinu mu zavolala.

„Aj tak ti pravdu nepoviem,“ neveselo skonštatoval a položil. Jela spozornela. Pravdu? Akú pravdu? Čo chcel pred ňou tajit'? A tak o šiestej ráno Jurko Jele vysvetľoval, že jej nepovie, či nie je dolámaný, či nespal na tvrdom. Aby sa netrápila. Poznal ju už dobre. Jela od neho mohla odpútať pozornosť. Nie je to tak dávno, čo sama kvôli nemu prespala na ulici pred bytovkou. Mlyny Božie! Uvedomila si smutne. Keby mohla, zastaví ich. Svoju karmu prijala s pokojom a pokorne, nezniesla však, ak trpel zlými podmienkami on- na to

mala veľmi háklivé srdce, nech jej už spravil čokoľvek.

Jela dostala nápad. Na prvý pohľad bol logický a účinný. Bude porušovať všetky pravidlá a nedodržiavať príkazy, ignorovať zákazy. Fajčila na záchode, kúpila si do izby pivo. Personál bol z toho ako vyoraná myš, nevedeli, čo s ňou. Vyhrážali sa jej zatvorením do Pezinka. To však nešlo, lebo Jela bola príčetná a pokojná, smiala sa všetkým do očí. Jednoducho – mali nad ňou vládu. Ak by pokračovala, zavreli by ju na oddelenie pre senilné babky, kde osobné veci boli vecami všetkých a vrešťalo sa tam od druhej rána do noci. Rozhodla sa teda, že pôjde na to Castanedovsky a začala sa venovať iba sebe, nehľadiac na to, či je plnohodnotným členom spoločnosti, alebo prznenou a utláčanou indiánkou bez cti a povesti. Svoje potreby minimalizovala a neustále mala na pamäti, že žije v prítomnom okamihu. Je pochopiteľné,

že ostala v ústraní, ignorujúc sociálne siete a trend Kultu ega. Ono za takých päť rokov budú z toho ľudia psychicky chorí. Tak jasnozrela. A zriedkakedy jej podivuhodné vízie budúcnosti nenadobudli platnosť.

*

Jela sa zobudila na zvláštny sen. Jej dedko, letec a stíhač, bojovník z druhej svetovej vojny, vstal z hrobu. Vyvolala ho sama. Najskôr našla v truhle len jeho vojenskú čiapku s kusom kože ale bohvieako sa jej podarilo privolať i telo. A tak tú chudú, vysokú postavu sprevádzala po dedine, pretože aj rozprával. Na to, že sa začal smiať, sa zobudila. Och, už je ďalší mesiac zatvorená vo vile, Jurko tu bol pred mesiacom... Volala opatrovníčke na mestský úrad – povedala jej, že sa chránia, keby sa niečo stalo. Vraj sa tým

už nikto nebude zaoberať... Jela vo vnútri
vzkypela a stúpol jej tlak.

„To znamená, že takto mám žiť???“

„Musíte sa dohodnúť s riaditeľkou domova,“
strojovo odvetila žena z úradu. Vraj je im to
trápne. A za ich pocit trápnosti spárený
s byrokraciou, má Jela trpieť?

*

Juro sedel vo vlaku asi len päť minút, keď si
k nemu prisadla čiernovláska chudej postavy.
Premeral si ju a opäť sa zadíval na krajinu
ubiehajúcu za oknom. Premkol ho zvláštny
pocit, akoby žena mala v sebe alebo na sebe
niečo zvláštne, rušivé. Jela by moje pocity
ocenila, mihlo mu s úsmevom mysl'ou.

Nenápadne sa na ňu pozrel a žena zareagovala
prehodením si vlasov za rameno. Nezdalo sa,

že by jej to vadilo, ba naopak. Až potom si Juro všimol to, čo sa mu zdalo čudné: Kúsok nad čelom medzi vlasmi zazrel nie kožu, ale akési nitky, látku. Juro sa v duchu zaškeril a myslel si svoje. Žena, ktorá bola už v rokoch, postrehla zmenu jeho nálady a tiež sa usmiala. Chudera, zle si to vysvetlila, pomyslel si Juro a jeho výraz stvrdol a skamenel. Žena zneistela. Oplýval chladom, a štengrovalo ho, aby ju trochu potrápil.

„Máte nakrivo vlasy.“

Povedal to tak drzo a nezúčastnene, že žena očervenela ako pivónia a od nervozity sa zahniezdila.

„To je najnovší hit,“ snažila sa, napodiv, pokračovať v rozhovore. Usmiala sa umelo ako spoločníčka. Jurovi stačilo. Posadil sa spriama a uchechtol sa: „Nevyrábajú to z mužských chlupov? Viete, oni ich naťahujú, aby dosiahli dĺžku vlasu. Pracuje mi tam kamarát a povedal, že zo ženských chlupov sa

parochňa urobiť nedá. Vraj sa pri natáhovaní trhajú...“

Žena bola oťukaná a možno dobrá zvodkyňa, ale s týmto nerátala. Najmä preto, že Jurov pohľad vyžrádzal neskutočné pohrdanie. Neznášal, keď sa mu niekto vnucoval.

„Ukáž,“ hrmotne sa k nej nahol. Možno to bolo tromi deci vodky, ktoré vypil, alebo chlapčenským sklonom k výtržnostiam, ale chytil ju za vlasy, a vyskúšal, či držia. No... nedržali, parochňa sa jej zviezla a spolu so sponkami nevalnej kvality ostala Jurovi trčať v ruke.

„Hop, to som nechcel,“ zakoktal a skutočne sa cítil trápne. O to viac, keď sa pozrel na jej hlavu. Krátke, doslova žlté, nie blond, žlté vlasy s fialovým prelivom boli ulízané a spotené. Žene už išlo do plaču. Od hnevu. Nepamätala si, kedy ju naposledy niekto takto ponížil. Vytrhla mu parochňu, tiež, nevalnej

hodnoty a kyvotajúc sa po dlážke pohybujúceho sa vozňa, prešla do ďalšieho.

„Si hovädo, kto to je?“

Prudko hodila parochňu Šakalovi do hrude. Prekvapene na ňu vzhliadol a pomaly sa brušným smiechom rozosmial. Vyzerala ako veľkonočné kura.

„Nerozčuľuj sa. Nevyšlo to. Pod’, nech ma tu neuvidí,“ vstal, a hrnul sa okolo kupé na chodbu. Medzitým si Juro, tiež vyvedený z rovnováhy, ale skôr dobrou zábavou, skontroloval telefón. „Už len dva týždne. Zjem ťa.“ Aká úľava! Jeho Jela bola vždyprítomná a nerobila z ničoho tragédiu.

„Tak zabudni na to, že sa na to dám!“ Žena zasipela na Šakala a kráčala svižko k bistru.

„Čo ti vlastne na nej vadí? Zabudni na urážky, nemáš s ňou nič spoločné. Ja mať hentoho

chlapa, tak môžem končiť s modelingom. Nechaj ju, on je jej najlepším trestom!“

Šakal sa potkol o obrubník a zatváril sa akosi krivo, ľavá časť tváre sa mu usmievala a pravá visela. Žena sa od srdca rozosmiala.

„Si už starý, nepúšťaj sa do niečoho, na čo nemáš. Aj tak je celý ten nápad trápny, detinský, pripomína mi Foglara a jeho Rychlé Šípy.“

Až teraz bol už opäť vo forme.

„Kedy si TY čítala Foglara?“

„Aj ja som bola mladá,“ usmiala sa a odhalila umelé zuby. „A ty dozrej, lebo takto spokojný nebudeš. Čao!“ Zakývala mu a vstúpila do taxíka, čakajúceho s otvorenými dverami pri stanici.

„Čau...“ bezvýrazne šepol Šakal. Uvidel však na druhom konci sukňu a zasa to bol on.

Prišiel k svojej Škode a ešte hodnú chvíľu sedel za volantom, kým naštartoval. Celý život, všetky jeho istoty mu pripadali ako papierové krabice, do ktorých niekto kopol. A bola to ona, nikto iný. Poznal veľmi veľa ľudí, a nik si k nemu nedovolil byť otvorený. Vráti jej to a...

Náhle si uvedomil, že ho prechádza hnev. Nepriateľstvo sa začalo zvrhávať do opačného extrému.

Šakal bol naozaj veľké dieťa. Svoju potupu nevedel prežrieť. Už len to, že sa ho tá krpaňa nebojí, už len to! Teraz ho prepadala skôr zvedavosť. Prečo bola k nemu taká zlá? Cítil sa ublížený. Odpľul si a odišiel domov.

*

Jela už robila posledné úpravy. Slnko svietilo a mohla sa pekne obliecť.

„Dobré ránečko,“ usmiala sa na Rózu, pretože sa za uplynulý čas skamarátili. Už to nebol mech od zemiakov, ale Maco. Už jej nekradla jedlo, lebo Jela ju vždy ponúkla. A neprotestovala. Castanedovská tradícia ju primäla k takej spokojnosti, že začala byť láskavá. To malo svoju odozvu a personál sa k nej začal chovať milo. Jele sa vracal starodávny flegmatizmus a sklon stále spať. Svoj kútik si upravovala už i s dávkou citu pre vlastné miesto.

A Juro! Juro si, nevedela, ako to dokázal, kúpil starý dom. Upokojila sa – teraz mu už nehrozí bezdomovectvo. To tie jeho kšefty, ktovie, čo sa mu zas podarilo. Dochádzal z domu do práce, už aj on mal svoj kútik. Jela ho učila a on si tiež rád našiel svoje „ležovisko“. Potom dobre spával.

Vyšla mu naproti. Bolo už skoro leto, slnko oslepovalo. Šakal si ju premeral. V aute ho nebolo vidno, zaparkoval obďaleč.

„Svinka,“ prizalúbene sa usmial a zrazu ho nič neľažilo. Kam zmizla pomstychtivosť a nenávisť? Mal pocit, že až teraz uveril v Boha.

Jurko Jelu vystískal. Chytil ju za ruku a odviedol do penziónu.

„Som babrák. Mäkký. No, nič to,“ zaparkoval Šakal pri kvetinárstve. Hneď ako vkročil dnu, predavačka sa ho prívetivo opýtala: „

„Ktorú si želáte?“ Šakal vytiahol frajersky peňaženku a trochu sa zháčil.

„Tú za pultom!“ Nech to vyznelo akokoľvek nešikovne, obaja sa zasmiali a pani radila:

„Len sa porozhliadnite, máme nový tovar. Šakal sa prechádzal medzi čačkami, ktoré boli tiež súčasťou predajne. Na vešiaku zazrel akýsi lesklý predmet. Líška, zamrmlal si. Nie,

vlk. Obracal amulet v rukách, na priemer mohol mať desať centimetrov. Železná platnička, pocínovaná a smaltovaním vymaľovaná do podoby dravca. Vzal si ju, ešte nemá nový talizman na cesty. Po tom, čo predavačke kúpil ružu a vypýtal si od nej telefónne číslo, sadol si do auta a zavesil amulet na spätné zrkadielko. Predmet sa otočil zo zadnej strany. Šakal zaostril:

„Výrobca DSS! Z tohto mesta...“

Tu už mu čosi začalo vadit'. Konečne bol spokojný, vzdal sa márnej snahy... a toto? Znamenie, áno, bol poverčivý.

*

Jela spávala dobre. Dokonca aj v penzióne zadriemala už o jedenástej.

„Idem do obchodu,“ žiarivo sa na ňu ráno Juro zahľadel. Opätovala mu ten pohľad.

„Nabudúce ťa vezmem ku mne,“ riekol, a zatvoril za sebou dvere.

Jela privrela viečka. Veľmi dobre vedela, že ich celú dobu niekto sleduje. Vníkala to, ale prežívala ten pocit bez strachu. Teraz mala voľnú chvíľku, vykukla cez okno na ulicu. Chvíľu blúdila očami po okolí. Aha! Tam je, značka Jurovho mesta. Naschvál vyšla na balkón, aby si ju mohli dobre prezrieť. Auto prudko naštartovalo a zablikalo. To bude muž, pomyslela si. Nenápadne sa snažila rozoznať vodiča, až ju oči boleli. Uvidela amulet vlka, blyšťal sa pod prudkými lúčmi.

Keď sa Juro vrátil, bola v napätí. Trošku sa chvela.

„Čo je?“ Podozrievalo a zamyslene sa na ňu zadíval.

„Som šťastná, Juro...“ objala ho a uvedomila si, že je jej jediným dôverníkom. No teraz nie.

Dni plynuli. Rovnaké, dlhé a nudné. Ani Jela, ani Juro nemali obzvlášť pestrý život.

V meste, kde Juro žil, však bolo, ako vždy, rušno. A do ruchu sa zaplietol i Šakal. Práve navštívil mestský úrad, oddelenie sociálnych vecí.

„Už to neplatí. Zrušte jej to.“ Chladným tónom potichu povedal a podával úradníčke obálku.

„Ako to, dohodli sme sa predsa, že až po roku..?“ Žena v okuliaroch sedela na stoličke ako prikutá.

„Tu máte kópiu rozhodnutia.“

Úradníčka bez slova vzala obálku.

*

Za tri dni Jele prišlo rozhodnutie o zrušení jej obmedzení. O týždeň sa v Jurovom dome pokojne spýtala: “Kto to urobil?”

„Neviem. Nieкто nám ide po krku. Alebo skôr tebe po šiji...“ zavrčal Juro a nahnevane odhodil ohorok na trávnik. Na lavičke bolo útulne, vôkol letnej záhrady poletovali včely.

Vtom Juro prudko vstal.

„To snád' nie je pravda, ja sa ho nezbavím!“

Obaja mysleli na Šakala, no zo strachu, že jeden druhého navzájom zneistia, nepovedali na túto tému ani slovo.

„Všetko je v poriadku...“ šepala Jela. Máme všetko vysporiadané a snád' už môžeme trochu aj oddychovať...

„Hm...“ Juro zvesil hlavu, ale potom sa zasmial.

„Kde sa dvaja bijú, tretí vyhráva!“

„Mám dojem, že v tejto hre je každý ten tretí,“ srdečne a spontánne sa rozosmiala Jela. Pohládila ho po šiji.

Šakal sedel v kostole a búrila sa v ňom krv ako v mladíkovi. Bol to pekný muž. Zostarol, už ho nebavilo mstiť sa. Odkedy mu tá tupá žienka chrstla pravdu priamo do očí, svet sa zmenil. Akoby ho prekliala.

„Môže za to Boh. Ona, striga, verí v jeho moc viac, než ja.“ Hádam ho len neuhovorila, chcelo ho napadnúť, no sám vyprskol smiechom: „Škoda, že som skôr narodený...“

Stisol v hrsti symbol Šakala.

*

